

Una pregunta al president

L'atenció mediàtica i la tensió política que genera l'anomenat *procés* prioritza l'agenda nacional i eclipsa l'agenda social. *Catalunya, Espanya, independència, dret a decidir* o *consulta* són, diàriament, les paraules que més es lleixen, se senten i es veuen en els mitjans de comunicació. Aquest protagonisme, alimentat per uns i altres amb més o menys intencionalitat, situa en un segon pla paraules com *atur, desnonaments, pobresa, desigualtat* o *exclusió social*. Paradoxalment, el primer conjunt de paraules fa referència a un conflicte en què les coses que hi passen són poques i lentes, mentre que el segon conjunt de paraules fa referència a una realitat social que empitjora diàriament a marxes forçades. Els problemes que la ciutadania viu en pròpia pell no estan enrocats ni formen part d'una llarga partida on les gesticulacions i l'estratègia política guien els atacs i contraatacs del joc. L'atur de llarga durada, les famílies desnonades, la pobresa en les seves múltiples dimensions (infantil, energètica i d'altres privacions materials severes) o la distància entre els que més tenen i els que menys tenen acumulen un creixement ininterromput d'ençà de l'inici de la crisi. Però aquestes situacions semblen invisibles en els debats polítics, no provoquen l'efervescència de la discussió ni inspiren arguments racionals i/o emocionals per defensar posicions ideològiques.

Des del govern català es defensa que l'eix nacional i social van de bra-

cet i són indestruïbles. Si bé és cert que tots i cadascun dels consellers i conselleres mostren en els seus discursos preocupació i sensibilitat amb les problemàtiques socials que ocupen la seva cartera, l'acció de govern subordina l'agenda social a l'agenda nacional. La prioritització del conflicte nacional parteix d'una visió naturalitzada de l'economia que no reconeix la possibilitat de resoldre els problemes actuals amb un altre tipus de polítiques fiscals i socials. No és la política, sinó les polítiques les que subordinen l'eix social a l'eix nacional.

L'actual govern de la Generalitat ha estat capaç de liderar un Pacte Nacional pel Dret a Decidir amb un àmplia majoria al Parlament de Catalunya. Però aquest lideratge no va ser capaç d'assolir un Pacte Nacional Contra la Pobresa i l'Exclusió

SARA MORENO

SOCIÒLOGA

Social durant el ple monogràfic sobre aquest tema que es va celebrar aquest mes de març. Un dels arguments que es van utilitzar per justificar la manca d'acord va ser la falta de diners per fer més del que es fa. Certament, la situació actual fa molt difícil disposar dels recursos necessaris per desenvolupar més i millors polítiques, no hi ha diners ni competències per augmentar la recaptació. El mateix president Mas va fer referència -durant l'entrevista que Ariadna Oltra li va fer a l'estrena del programa *Cat-* a l'extraordinària precarietat de les finances públiques i a la manca de capacitat de decisió pròpia per poder recaptar més recursos. Davant d'això, segurament per manca de temps, va quedar pendent preguntar al president Mas com explicaria a la ciutadania la re-

baixa del 55% al 10% de l'impost sobre el joc dels casinos per acollir el projecte BCN World. Cal recordar que l'acord signat entre CiU i el PSC garanteix que els 17 milions d'euros anuals que actualment es recapten amb els quatre casinos existents no disminuiran. Quant es recaptaria si es mantingués el tipus impositiu? Possiblement, la resposta d'economistes neoliberals apel·laria al que en teoria econòmica es coneix com *la corba de Laffer*, segons la qual, en certes circumstàncies, abaixar els impostos pot fer pujar la recaptació fiscal de l'estat perquè permet incentivar l'activitat econòmica. Aquesta interpretació neoliberal oblida interessadament que la corba de Laffer assenyalava l'existència d'un punt òptim on s'aconsegueix la màxima recaptació sense desincentivar l'activitat econòmica. Sembla agosarat pensar que aquest punt òptim es dona quan s'accepta rebaixar el tipus impositiu un 82%. Aquest punt òptim hauria de tenir en compte tant el que es deixa d'ingressar amb la rebaixa fiscal com la capacitat que una recaptació superior donaria a l'estat de reactivar l'economia i d'invertir en més serveis per a la ciutadania, alliberant, al mateix temps, les rendes familiars per a altres tipus de consum.

En qualsevol cas, es fa palès que l'acció de govern segueix dissenyada sota el paradigma neoliberal de l'economia, el mateix que ha originat la crisi en la qual el país està immers. I és aquí on el debat polític queda eclipsat per l'agenda nacional i la saturació mediàtica entorn del *procés*. Després de l'entrevista al president, sabem poc sobre la corba de Laffer i molt sobre l'opció "win-win" de la teoria de jocs. Intencionada o no, aquesta és la realitat que fa invisible la vida quotidiana de la ciutadania que diàriament pateix l'atur, els desnonaments, la pobresa o les desigualtats.

En qualsevol cas, es fa palès que l'acció de govern segueix dissenyada sota el paradigma neoliberal de l'economia, el mateix que ha originat la crisi en la qual el país està immers. I és aquí on el debat polític queda eclipsat per l'agenda nacional i la saturació mediàtica entorn del *procés*. Després de l'entrevista al president, sabem poc sobre la corba de Laffer i molt sobre l'opció "win-win" de la teoria de jocs. Intencionada o no, aquesta és la realitat que fa invisible la vida quotidiana de la ciutadania que diàriament pateix l'atur, els desnonaments, la pobresa o les desigualtats.

La prioritització de l'agenda nacional oculta la possibilitat de resoldre els problemes socials amb un altre tipus de polítiques

